

***Вітальне слово  
архієпископа Кіровоградського і Новомиргородського ІОАСАФА  
на засіданні «круглого столу» на тему:  
«Сприяння розвитку паліативної та хоспісної  
допомоги мешканцям м. Кіровограда»***

Вельмишановне товариство, дорогі брати та сестри! У наші дні питання про створення установ, що мають своєю метою надання паліативної допомоги тяжкохворим людям, є надзвичайно нагальним і актуальним, а також потребує неабиякої уваги та рішучих дій як з боку світських установ, так і з боку Церкви.

За словами свт. Іоанна Златоуста ***«той, хто не має милосердя, перестає бути людиною»***. Тому ми як представники Церкви Христової не можемо стояти осторонь будь-яких суспільно-соціальних процесів, що мають своєю метою допомогу близньому у будь-який спосіб, особливо якщо мова йде про людей, що обтяжені тяжкою, або невиліковною хворобою.

Милістю Божою у нашій єпархії є достатньо духовенства, котре може втішити людину у найкритичніший момент її життя, а також пояснити їй глибинний внутрішній зміст та сенс тих страждань, котрі бувають попущені в житті людини незбагненим, але всеблагим промислом Божим.

Також вкрай важливими для тяжкохворої людини є церковні Таїнства Сповіді та Святого Причастя, перше з котрих покликане полегшити обтяжену гріхами душу людини, а друге – поєднати її із Воскреслим Христом.

Але не менш важливою метою присутності священства в установах, що спеціалізуються на наданні паліативної допомоги, є все ж-таки приведення людини у стан максимально можливого душевного спокою та рівноваги, а також поступове донесення до людини думки про те, що перехід у вічність, з котрим вона стикнеться у найближчому майбутньому, є близьким, невідворотним та природнім.

Згідно християнського світобачення будь-яка хвороба, котра трапляється із нами, є нічим іншим як несенням свого життєвого хреста, що було заповідане нам Самим Спасителем, Котрий казав: ***«Хто не бере хреста свого й не слідує за Мною, той недостойний Мене»*** (Мв. 10:38). І в усі часи Церква Христова розуміла під цим несеннем хреста достойне прийняття усієї сукупності скорботних обставин, що можуть спіткати людину на її життєвому шляху. Великий святий отець Церкви VII ст., прп. Ісаак Сирін, пише: ***«Шлях Божий – це щоденний хрест. Ніхто не сходив не небеса, живучи прохолодно»***. І цю беззаперечну істину, це глибоке розуміння духовної сутності та вищої мети будь-яких скорбот та страждань ми маємо донести до тих, хто знемагає під вагою свого життєвого хреста.

Згідно Божественного Одкровення, що зафіксоване у Святому Письмі, душевний стан людини на момент її тілесної смерті має велике значення для її перебування у вічності. Якщо людина зможе знайти у собі сили для того, щоб прийняти важку хворобу як волю Божу, усвідомити необхідність широго покаяння та умиротворення перед невідворотним, то такий стан душевного миру і буде дієвим виконанням слів Христа, Котрий казав: ***«Царство Боже всередині вас є»*** (Лк. 17:21). І навпаки, якщо у останні години свого життя людина знаходиться у стані

душевного неспокою, депресії, злоби, відчаю або розпацу, то із цим пеклом в своїй душі вона перейде і у вічність.

І роль Церкви у ці вирішальні дні в житті людини полягає у тому, щоб донести до неї думку про необхідність подивитись хворобі у вічі та спокійно прийняти невідворотне. Кожна тяжкохвора людина має прийти до розуміння того, що через ці скрутні обставини Бог реалізує Свою владу над нашим життям, як Той, Хто дав нам це життя. Тому що тільки глибоке і щире розуміння того, що ми є гостями у цьому домі Божому, котрим є оточуючий нас світ, може надати людині адекватне сприйняття реальності, пов'язаної із її близьким переходом у вічність.

Це до кожного із нас звернені слова Христа із Євангелія від Матвія, де Спаситель каже: **«Не кожний, хто каже мені: Господи! Господи! увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Отця Мого Небесного»** (Мв. 7:21). Це до нас звертається святий апостол Яків, котрий у своєму посланні, що увійшло до Нового Завіту, пише: **«Віра, якщо вона не має справ, є мертвою сама по собі. ...І біси вірують, і тримтають»** (Як. 2:17, 19). Це саме до нас, і ні до кого іншого, звертається святий апостол Іоанн Богослов, коли пише: **«Діти мої! Станемо любити не словом або язиком, а справою та істиною»** (1 Ін. 3:18). Тому дай Бог, шановні представники влади та медичної сфери, щоб наші спільні із вами зусилля у напрямку паліативної допомоги нашим тяжкохворим братам та сестрам принесли добре плоди у вигляді реальних справ милосердя, співстраждання та любові до близнього.

*Архієпископ Кіровоградський і Новомиргородський*  
**ІОАСАФ**